

CRONICA

Nu puțini sibieni (indiferent de naționalitate etc.) vor fi fost șocați la vederea culorilor prin care s-a încercat refacerea personalității arhitectonice a clădirii fostului cinematograful ce adăpostește, de un număr apreciabil de ani, Teatrul de Stat din Sibiu: cine și-ar fi închipuit vreodată alăturarea, pe mari suprafețe, a unui gri închis pînă la limita negrului cu movul ori verdele deschis și aproape electric! Dar poate că și mai puțini au fost aceia care și-au închipuit că această clădire va mai ajunge vreodată să adăpostească teatru adevărat, neprovincial, hai să-i zicem — dînd glas unei obsesii — european. Se vede însă că această terapie de șoc a fost singura în măsură a ajuta teatrul să reziste concurenței tot mai agresive a «parcului de distracții» din imediata vecinătate, după cum tot o terapie de șoc a fost și aceea care a readus la viață instituția teatrală sibiană.

O viață care a invadat mai toate încăperile teatrului. Pe la sfîrșitul lunii februarie stăteam de vorbă cu directorul de atunci, care, încercînd discret dar ferm să mă plaseze în fața unui calorifer călduț, îmi explica, aproape scuzîndu-se, că funcția lui este interimară, ea precedînd, de fapt, venirea lui Iulian Vișa. Acum, acel foaier este de nerecunoscut — în fapt, un modern... peisaj medieval: un afiș avertizează că e vorba despre decorul spectacolului de la secția germană. Iar seara, la reprezentația lui Vișa cu Cartoteca de Rózewicz, aveam să constat că nu mai recunoșteam nici sala: mult mai mare decît o știam, scena era acum mărginită — acolo unde ar fi «trebuit», nu-i așa, să se găsească șirurile de scaune — de un «perete» negru, spectatorii fiind așezați în tribune laterale de-a lungul spațiului de joc. Și asta încă nu era tot: în seara următoare, la Chang-Eng, sala avea să arate iarăși altfel, dominată cumva de spațiul de joc, spectatorii avînd ciudata impresie că s-ar afla în... minoritate. Și, pentru a încheia această schiță de atmosferă, se mai cuvine menționată și media de vîrstă a publicului, alcătuit în majoritate, chiar și în seara de discotecă și ceaiuri care e simbăta, din tineri în haine de gală. În fine, spectacolele propriu-zise aveau să le alunge celor cîțiva critici bucureșteni prezenți orice urmă de eventual regret că, venind la Sibiu, își aminaseră vizionarea în Capitală a unei premiere ce se anunța a fi de senzație...